

Sygn. akt IV KK 331/19

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący)

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

SSN Włodzimierz Wróbel (sprawozdawca)

Protokolant Elżbieta Wawer

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Barbary Nowińskiej,

w sprawie **R. P.**

obwinionego z art. 92a k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 13 listopada 2019 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść obwinionego
od postanowienia Sądu Rejonowego w Z.

z dnia 14 marca 2018 r., sygn. akt II W (...),

**uchyla zaskarżone postanowienie i sprawę przekazuje Sądowi
Rejonowemu w Zabrze do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Z. z dnia 14 marca 2019 r. (sygn. akt II W (...)) umorzono wobec R.P. postępowania o wykroczenie z art. 92a k.w. z uwagi na przedawnienie.

Postanowienie to uprawomocniło się bez zaskarżenia.

Od powyższego orzeczenia kasację na niekorzyść w trybie art. 110 § 1 k.p.s.w. wniósł Prokurator Generalny, zarzucając przedmiotowemu postanowieniu rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 45 § 1 k.w. w zw. z art. 2 i art. 6 ustawy z dnia 23 marca

2017 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 17 maja 2017 r., poz. 966), polegające na błędnym uznaniu, że karalność zarzucanego obwinionemu wykroczenia uległa przedawnieniu, co skutkowało niezasadnym uznaniem, że wystąpiła negatywna przesłanka procesowa, określona w art. 5 § 1 pkt 4 k.p.s.w. i umorzeniem postępowania na podstawie tego przepisu w sytuacji, gdy do przedawnienia karalności wymienionego wykroczenia nie doszło.

Podnosząc powyższy zarzut Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Z..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna.

Jak słusznie wskazuje Prokurator Generalny, na mocy ustawy z dnia 23 marca 2017 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 17 maja 2017 r., poz. 966) zmodyfikowano dotychczasowe zasady liczenia biegu terminów przedawnienia dla wykroczeń, nadając art. 45 § 1 k.w. treść, zgodnie z którą – „Karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok; jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od zakończenia tego okresu.”. W art. 6 powyższej ustawy nowelizującej przesądzono wyraźnie, że do czynów popełnionych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy o przedawnieniu zawarte w ustawie, w brzmieniu nadanym tą nową ustawą chyba że termin przedawnienia już upłynął.

Zatem skoro wykroczenie miało być popełnione 8 marca 2017 r., to do dnia wejścia w życie nowego brzmienia art. 45 § 1 k.w. okres przedawnienia liczony na poprzednich zasadach nie upłynął. Oznacza to, że orzeczenie rozstrzygające, iż do przedawnienia doszło, rażąco narusza dyspozycję art. 45 §1 k.w. w brzmieniu po nowelizacji z marca 2017 r.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.

as